

РЕШЕНИЕ

№ 4034

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11080** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на юрк. С., като пълномощник на заместник-кмет на **СТОЛИЧНА ОБЩИНА (СО) срещу РЕШЕНИЕ** от 14.09.2022г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 21^{-ви} с-в по н.а.х. дело №11460/2020г.**

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно Решение, като постановено при допуснати съществени процесуални нарушения и в несъответствие с приложимия материален закон. Оспорва изводите на първостепенния съд, че в процесния случай не следва да бъде взета предвид разпоредбата на §49 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) на Закона за мерките и действията по време на извънредно положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13 март 2020г. и за преодоляване на последиците (загл. доп. ДВ, бр. 44/2020г., в сила от 14.05.2020г., ЗМДВИП), а по отношение на подаването на декларация по чл.14, ал.4 във вр. с ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) следва да бъде приложена нормата на чл.4, ал.1, т.1 ЗМДВИП. Изтъква, че задължението на предприятията да подават данъчна информация чрез подаването на декларация за придобитите от тях недвижими имоти на основание чл.14, ал.4 ЗМДТ, в срока, указан в чл.14, ал.1 ЗМДТ, попада именно в приложното поле на §49 ПЗР ЗМДВИП. Прави искане за отмяна на

обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде потвърдено Наказателно постановление (НП) №[ЕГН]/09.07.2020 г., издадено от заместник-кмет на СО. Претендира да му бъдат присъдени разноски за две съдебни инстанции.

Ответникът – „ВИЯ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор В. от Софийска градска прокуратура (СПП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №[ЕГН]/09.07.2020г., на основание чл.123, ал.1 ЗМДТ, на ответника по касация „Вия Инженеринг“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 500 (петстотин) лева, за това, че за периода 14.02.2020 г. – 18.06.2020 г. не е уведомена СО, Дирекция „Общински приходи“, отдел „Л.“, на чиято територия е местонахождението на имот с площ от 1222 кв.м., придобит от „Вия Инженеринг“ ЕООД чрез постановление за възлагане, издадено от ЧСИ № 840, вписано в Агенция по вписванията под № 1001/25.02.2020 г., акт 197, дело 7320, влязло в законна сила на 14.02.2020г., като не е подадена данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти, за което е бил задължен, с което са нарушени разпоредбите на чл.14, ал.4 ЗМДТ. В НП е посочено още, че данъчната декларация за облагане с годишен данък върху недвижим имот по чл.14, ал.1 ЗМДТ, нарушителят е подал на 18.06.2020г. Срокът изтича на 15.04.2020г. и че закъснението е 64 дни след изтичане на предвидения в закона двумесечен срок по чл. 14, ал. 1 ЗМДТ.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП № [ЕГН]/09.07.2020г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че не е извършено нарушение на чл.14, ал.4 във вр. с ал.1 ЗМДТ. Цитирал е разпоредбата на чл.4, ал.1, т.1 ЗМДВИП, съгласно която удължават се с един месец от отмяната на извънредното положение сроковете, определени в закон, извън тези по чл.3, които изтичат по време на извънредното положение и са свързани с упражняване на права или изпълнение на задължения на частноправни субекти. Посочил е, че законът е влязъл в сила на датата на която е приет – 13.03.2020г. и от тази дата е прекъснато течението на срока по чл.14, ал.1 ЗМДТ. В мотивите на решението е цитирана и разпоредбата на §13 ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето (ЗИД ЗЗдр), по силата на която сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат

след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Законът е обнародван в ДВ, бр.44 от 13.05.2020г. и влиза в сила на същата дата. При това положение СРС е приел, че срокът е продължил да тече на 21.05.2020г. и е изтекъл на 23.06.2020г., а не както е посочено в НП – на 15.04.2020г.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 21^{-ви} с-в.

Решението на първоинстанционния съд е правилно като краен резултат, но поради различни от посочените в него основания за отмяна на НП.

Съгласно разпоредбата на чл.14, ал.1 ЗМДТ за новопостроените сгради и постройки, които не подлежат на въвеждане в експлоатация по реда на Закона за устройство на територията (ЗУТ), собственикът уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. От своя страна чл.14, ал.4 ЗМДТ изисква за новопостроен или придобит по друг начин имот или ограничено вещно право на ползване в срока по ал.1 предприятията да подават информация за отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка. Санкционната разпоредба на чл.123, ал.1 ЗМДТ (посочена от административно-наказващия орган като нарушена разпоредба) предвижда административно наказание за този, който не подаде декларация по чл.14, не я подаде в срок, както и не посочи или невярно посочи данни или обстоятелства, водещи до определяне на данъка в по-малък размер или до освобождаване от данък, а именно - „глоба“ в размер от 10 до 400 лева, а за юридическите лица и едноличните търговци – „имуществена санкция“ в размер от 500 до 3000 лева, ако не е предвидено по-тежко наказание. За дефиницията на понятието „предприятие“ §1, т.1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗМДТ препраща към Закона за счетоводството (ЗСч.), а според чл.2, т.1 от последния, предприятия се явяват търговците по смисъла на Търговския закон (ТЗ). Чл.1, ал.2 ТЗ регламентира, че търговските дружества са търговци. Съгласно разпоредбата на чл.21, ал.1 ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка на имота, поради това задължението по чл.14, ал.4 ЗМДТ се отнася само за нежилищни имоти, придобити от предприятия, тъй като нормата изисква подаването на информация за отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка.

Настоящият съдебен състав констатира, че при административното наказване не са спазени императивните изисквания по чл.42 и чл.57 ЗАНН. На първо място, както в АУАН, така и в НП, липсва пълно и ясно описание на нарушението. Не става ясно как е определен субектът на нарушението, т.е. защо наказващият орган е приел, че санкционираното дружество представлява предприятие. Според чл.2 ЗСч предприятия са: търговците по смисъла на Търговския закон, включително клоновете на чуждестранните търговци; местните юридически лица, които не са търговци; бюджетните предприятия; консорциумите по смисъла на Търговския закон, дружествата по Закона за задълженията и договорите, съвместните предприятия и други обединения, базирани на договорни отношения, по които страните имат права върху нетните активи; фондовете за извършване на плащания и осигурителните каси по смисъла на Кодекса за социално осигуряване; търговските представителства; чуждестранните юридически лица, които осъществяват стопанска дейност в

Република България чрез място на стопанска дейност, с изключение на случаите, когато стопанската дейност се осъществява от чуждестранно лице от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, единствено при условията на свободно предоставяне на услуги. В НП липсват както фактически твърдения, така и посочване на съответната норма на ЗСч, въз основа на която се приема, че санкционираното лице се явява предприятие и съответно в коя от изброените хипотези попада. В НП е посочено само като „лицето“, но не и като предприятие, в каквото качество всъщност дължи изпълнението на процесното задължение. Настоящият съдебен състав констатира още, че в НП се приема, че са нарушени разпоредбите на чл.14, ал.4 и чл.123, ал.1 ЗМДТ. В действителност нарушена може да бъде само нормата на чл.14, ал.4 ЗМДТ, която препраща към ал.1 по отношение срока за изпълнение на процесното задължение, а разпоредбата на чл.123, ал.1 ЗМДТ, както беше посочено по-горе, е санкционна и не може да бъде нарушена, тъй като не съдържа правило за поведение.

На следващо място, при съставяне на АУАН и издаване на НП е допуснато още едно нарушение, което засяга правото на защита на наказаното лице – не е посочена дата на извършване на твърдяното административно нарушение, а е изведен период – 14.02.2020г. – 18.06.2020г., което е незаконосъобразно. И в АУАН, и в НП е посочено, че нарушителят е подал данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижим имот по чл.14, ал.1 ЗМДТ на 18.06.2020г. В АУАН е определено, че срокът изтича на 15.06.2020г. и че закъснението е три дни, докато в НП е счетено, че срокът изтича на 15.04.2020г. и закъснението е 64 дни. От така описания период и посочени различни дати не става ясно коя е датата на извършване на нарушението.

Неспазването на чл.42, ал.1, т.3 и т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административнонаказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на административнонаказаното лице и прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Отделно от това, констатираното при липса на установена конкретна дата на извършването му нарушение, пречи да се определи началният момент, от който започват да текат сроковете по чл. 34 ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Като СРС е посочил в оспореното решение, Закона за мерките и действията по време на извънредно положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13 март 2020г. е влязъл в сила от 13.03.2020г. и е намерил приложение към процесното задължение. При създамата се обстановка в страната разпоредбите на ЗМДВИП имат приоритетен характер по отношение на общите разпоредби на действащите в страната закони. В чл.3, ал.1 от този закон се предвижда, че за срока от 13 март 2020г. до отмяната на извънредното положение спират да текат: процесуалните срокове по съдебни, арбитражни и изпълнителни производства, с изключение на сроковете по производствата и делата съгласно приложението; давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти; сроковете по глава пета, раздел I и III, глава осма, раздел V, глава десета и глава дванадесета, раздел I, II и IV от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, с изключение на срока по чл.38, ал.1, т.2 от същия закон; сроковете по чл.175в, ал.1 - 3 от Закона за съдебната власт, с изключение на срока по чл.175в, ал.1, т.2 от същия закон. От друга страна, в чл.4, ал.1 ЗМДВИП

изрично е посочено, че се удължават с един месец от отмяната на извънредното положение: 1. сроковете, определени в закон, извън тези по чл. 3, които изтичат по време на извънредното положение и са свързани с упражняване на права или изпълнение на задължения на частноправни субекти; 2. действието на административните актове, което е ограничено със срок и изтича по време на извънредното положение. Независимо от това следва да бъде съобразена разпоредбата на §49 ПЗР ЗМДВИП, според която сроковете и производствата по установяване, деклариране, внасяне, обезпечаване и събиране на задължения за мита, данъци, включително и акцизи, задължителни осигурителни вноски за фондовете на държавното обществено осигуряване, здравното осигуряване, Учителския пенсионен фонд и фондовете за допълнително задължително пенсионно осигуряване, държавни и общински такси и други публични вземания, регламентирани в Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Закона за митниците, Закона за акцизите и данъчните складове, Закона за данък върху добавената стойност, Закона за корпоративното подоходно облагане, Закона за данъците върху доходите на физическите лица, Закона за местните данъци и такси, Кодекса за социално осигуряване, Закона за здравното осигуряване и Закона за хазарта не се променят, освен в случаите по § 25 - 31. Подаването на декларация по чл.14, ал.4 ЗМДТ, не е измежду тях и спиране на сроковете по чл.14, ал.1 ЗМДТ не е имало. По изложените доводи решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 14.09.2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 21^{-ви} с-в по н.а.х. дело №11460/2020г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.